

Kedves Enikő,

Yona Popuch sohasem engedte meg a feleségének, hogy Svájcra álmodjon. Ez tény.

Így hát éjszakánként, két horkolás között miről álmodhatott az asszony? Egy kalapról biztosan – hisz ezt legalább engedélyezte neki a férje. És ki tudja, lehet, hogy Budapestről is álmodott? Ma már tudjuk, hogy amikor Yona kidobta Levivát az ágyából – azon töprengvén, hogy elhagyja-e –, bizony nagyot tévedett. Mert valaki el kellett, hogy mondja ennek a szegény férjnek, hogy ez a házasság immár ÖRÖKKÉ fog tartani: de 150 előadásig biztosan – és ez csak a kezdet.

Szeretnénk gratulálni ehhez a csodálatos eredményhez: az Ilan Eldad rendezte Az élet mint olyan 150 előadásához. Ez a színház teljesítménye, nem vitás. Ugyanakkor bizonyítja, hogy a magyar (és francia, lengyel, török, kenyai, román, belga, olasz, cseh és szlovák) közönség továbbra is éhes az emberi viszonyok ábrázolására.

Idézzük Yonát: „Fél órával ezelőtt el akartam menni. De most már tudom: nincs hova. Mindannyian Gunkelek vagyunk”.

Hosszú és folyamatos szériát kívánunk Az élet mint olyannak. És végre talán az egymást örökösen maró Yona és Leviva is megnyugszik a közönség szeretetében.

Üdvözlettel,

Noam Semel

elnök

The Hanoch Levin Institute of Israeli Drama

Shimrit Ron

igazgató